

for at komme Sommeren nærmere, og i otte Dage havde de nu strejft om paa begge Sider af Etschdalen som to lystige Eventyrere, havde sovet i Alpeværtshuse, købt Brød og Æg i Landsbyerne og stillet deres Tørst ved Bjergenes Kilder. Paa Rejsens tredje Dag havde Jakobe besluttet sig til at skrive hjem. Uden at nævne Pers Navn havde hun kort og roligt fortalt Moderen, hvor hun var, og sagt, at hun ikke skulde ængstes for hende, da hun havde »sikret sig god Rejseledsagelse«.

Nu steg hun der langsomt opad den knudrede Vej med en lang Alpestok i Haanden og Kjole-skørtet opheftet. Per kom bagefter med den grønne »Rucksach«, der indeholdt deres hele Bagage. Men ofte vendte Jakobe sig om og standsede for at kunne fange ham ind i sin Arm og give ham et Kys. De var begge bleven brunede af Foraars-solen, og Jakobes ellers saa korrekte Tindingelokker flagrede hende paa Zigøjnervis omkring Ørene. Og hvor deres Øjne straaledede! Og hvor deres Munde blussede af Elskovslyst!

Jakobe havde iøvrigt ikke vist sig som nogen duelig Tindebestiger. Hver halve Time maatte de holde Rast, og Per havde baaret hende over Kildeafløbene og støttet hende under alle bratte Nedstigninger. Men han havde ikke beklaget sig herover; han elskede at have hende paa sin Arm, og de mange Smaahvil paa Vejen havde for dem begge været kærkomne Anledninger til